

Hvad den ærede Udenrigsminister har anført om den Sum, som er opført til „tilfældige Honorarer“, da troer jeg vistnok, at der var nogen Misforstaaelse i den Henseende; thi den ærede Udenrigsminister omtalte det, som om det var en Sum, der var paatænkt anvendt til Understøttelser. Det ligger nu ligefrem i Begrebet, at, hvad der er opført til Honorarer, ikke kan anvendes til Understøttelser paa samme Maade som de Midler, der under andre Ministerier ere opførte til at anvendes til Understøttelser, hvilke ifølge en kongelig Resolution, som i sin Tid er meddeelt Rigsdagen i Finantslovsforslaget for 1850—51, kun kunne anvendes til trangende Personer, og kun i meget smaa Portioner hver for sig, og altsaa paa ingen Maade til saadanne Diemed, som den ærede Udenrigsminister anførte, nemlig til at honorere Extraarbejder og sligt. Det vil derfor, saafremt et saadant Beløb fremdeles skal staae til Udenrigsministeriets Disposition i det af den ærede Udenrigsminister nærmest angivne Diemed, i alt Fald være nødvendigt, at der i selve Loven gives en Berettigelse, som den ærede Udenrigsminister ogsaa selv antydede, idet en Deel af det blev opført som udtryffeligt bestemt til Understøttelser. Jeg kan ikke antage, at den ærede Minister ved at forelægge sit Forslag til Finantsloven har havt dette for Øie; thi da vilde han vistnok have stillet Forslaget saaledes, at det, naar det blev antaget, kunde indeholde en Berettigelse for Ministeriet til at anvende Summen paa den af den ærede Minister antydede Maade, hvilket jeg ikke kan indrømme, vilde være gjørligt, dersom det bliver uforandret staaende, saaledes som nu foreslaaet af Ministeren. Jeg skal anføre, at denne Sum, idetmindste i det første Regnskabsaar 1850—51, heelt er anvendt til extraordinære Gratifikationner for det i Udenrigsministeriets Contoirer ansatte Personale, mod hvilket jeg ikke her skal gjøre nogen videre Indvending; det vil i alt Fald komme under Dverveielse ved en anden Leilighed, og der kan maaskee da findes tilstrækkelige Billighedsgrunde for den skeete Anvendelse, men det er dog ikke overensstemmende med, hvad der ved lignende Leiligheder flere Gange er omtalt i Rigsdagen at være

rigtigt. Hvad de øvrige Poster angaaer, da skal jeg henholde mig til, hvad der er yttret af foregaaende Talere.

Knuth: Saavidt jeg har nogen Kendskab til de berørte Interesser mellem Danmark og Spanien, ere disse Interesser af en saadan Betydning, at de Beføstninger, der anvendes paa Missionen til Spanien, i Sammenligning med de Interesser, hvorom der er Spørgsmaal, maae betragtes som ubetydelige. Paa den anden Side troer jeg imidlertid, at disse Interesser idetmindste i en tidligere Tid have staaet paa et saadant Punkt, at der ikke var nogen synderlig stor Udset til, at der med Hensyn til dem kunde ventes at blive udbragt noget særdeles stort eller fordelagtigt Resultat. Jeg har imidlertid ikke hørt, at den høitærede Udenrigsminister har udtalt sig nærmere om det Standpunkt, hvorpaa Forhandlingerne for Diebliffet befinde sig, og jeg kan ikke vide, om den høitærede Udenrigsminister finder nogen Anledning til at ytre sig derom, eller om han muligt finder det mere hensigtsvarende og rigtigt for Tiden ikke nærmere at ytre sig derom. Skulde den høitærede Udenrigsminister ville ytre sig derhen, at han antager, at det alene med Hensyn til de omhandlede materielle Interesser, aaseet fra enhver anden Betragtning, maatte være rigtigt, ikke at vedtage den af Udvalget gjorte Indstilling med Hensyn til Ministerresidentposten i Spanien og Portugal, vil jeg for min Deel tilraade det ærede Thing at rette sig efter Udenrigsministeren, og ikke i den heromhandlede Henseende at vedtage Udvalgets Indstilling.

B. Christensen: Ja, jeg troer, at det ikke let vil kunne misfendes, med hvor megen Forsigtighed Udvalget har troet at burde gaae frem med Hensyn til de Nedsættelser, hvorom her er Tale. Det er ganske naturligt, og det vil vist indsees af ethvert af Thingets Medlemmer, at under hele Europas nuværende bevægede Tilstand er det tilraadeligt, kun med stor Vaersomhed at indskrænke den Green af Statsbestyrelsen, der netop har at forhandle med Udlandet. Jeg slutter mig derfor aldeles til de Vittringer af den ærede Ordfører, at Udvalget ganske vist vil tage de Grindringer under omhyggelig Dverveielse, som den ærede